

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

การค้นคว้าอิสระเรื่อง การวิเคราะห์ผลการดำเนินงานของบริษัทในอุตสาหกรรมเซรามิกในเขตอำเภอเมืองจังหวัดลำปาง ระหว่าง พ.ศ. 2538 - 2542 มีวัตถุประสงค์เพื่อทำการวิเคราะห์ผลการดำเนินงานและปัญหาของบริษัทในอุตสาหกรรมเซรามิกในเขตอำเภอเมืองจังหวัดลำปางที่ผลิตทั้งผลิตภัณฑ์ประเภทเครื่องโต๊ะอาหารและเครื่องประดับเซรามิก ระหว่าง พ.ศ. 2538 - 2542 โดยอาศัยข้อมูลทางการเงินที่ปรากฏในงบการเงินของบริษัทในอุตสาหกรรมเซรามิกจำนวน 7 แห่ง เพื่อนำมาวิเคราะห์ทางการเงิน และสรุปผลการศึกษารวมถึงข้อเสนอแนะที่อาจเป็นประโยชน์ต่ออุตสาหกรรมประเภทนี้และผู้ที่เกี่ยวข้อง

5.1 สรุปการศึกษา

5.1.1 ผลการศึกษาการเปรียบเทียบตามแนวโน้ม

แหล่งที่มาของเงินทุนของบริษัทในอุตสาหกรรมเซรามิก ในช่วงระยะเวลาที่ทำการศึกษา พบว่าเงินทุนส่วนใหญ่มาจากแหล่งภายนอกด้วยการก่อหนี้เป็นหลัก โดยมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นทุกปี ตั้งแต่ปี พ.ศ.2538 - 2542 เฉลี่ย 5 ปี เพิ่มขึ้นเท่ากับร้อยละ 27.24 และการก่อหนี้้นั้นมาจากหนี้หมุนเวียนมากกว่าหนี้สินระยะยาว ซึ่งมีแนวโน้มเฉลี่ยเพิ่มขึ้น เท่ากับร้อยละ 21.58 และ 34.07 ตามลำดับ ด้านหนี้สินหมุนเวียนมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. 2538 - 2542 โดยหนี้สินหมุนเวียนส่วนใหญ่มาจากบริษัท เซอร์เคิลเซรามิก จำกัด เนื่องจากบริษัทเลือกจัดหาเงินทุนด้วยการก่อหนี้สินหมุนเวียนเพียงอย่างเดียวและเป็นบริษัทที่มีการก่อหนี้สินหมุนเวียนมากที่สุด ส่วนทางด้านหนี้สินระยะยาว พบว่าในปี พ.ศ. 2540 มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นมากที่สุด เท่ากับร้อยละ 62.26 ทั้งนี้เป็นผลมาจากการที่บริษัท ไทยเซรามิกลำปาง จำกัด ได้มีการก่อหนี้สินระยะยาวเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 424.25 (ตามตาราง 14) โดยเป็นการก่อหนี้สินระยะยาวจำนวน 1 ล้านดอลลาร์สหรัฐอเมริกา ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2539 ดังนั้นจึงได้รับผลกระทบจากการลดค่าเงินบาทในปี พ.ศ.2540 และส่งผลทำให้มีหนี้สินระยะยาวเพิ่มขึ้น สำหรับส่วนของผู้ถือหุ้น เฉลี่ย 5 ปี มีแนวโน้มลดลง เท่ากับร้อยละ 166.13 โดยเห็นได้ว่าในช่วงระยะเวลาที่ทำการศึกษา ส่วนของผู้ถือหุ้นของอุตสาหกรรมเกินทุนทุกปี ทั้งนี้เนื่องจาก

ได้รับผลกระทบจากการดำเนินงานที่เกิดผลขาดทุนสุทธิเกือบทุกปี ส่งผลทำให้เกิดรายการขาดทุนสะสมเกินทุนเพิ่มขึ้นและทำให้ไม่มีแหล่งเงินทุนภายในเข้ามาสนับสนุนได้เพียงพอ อีกทั้งยังทำให้ต้องมีการจัดหาเงินทุนจากแหล่งภายนอกด้วยการก่อหนี้เพิ่มขึ้น สำหรับเงินลงทุนที่ได้มาจะนำไปลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งมีแนวโน้มเฉลี่ยเพิ่มขึ้น เท่ากับร้อยละ 30.21 โดยเป็นการลงทุนซื้อเครื่องจักร เตาเผา ปรับปรุงและต่อเติมอาคาร ส่วนสินทรัพย์หมุนเวียนมีแนวโน้มเฉลี่ยเพิ่มขึ้นเพียงร้อยละ 0.10 สำหรับทางด้านผลการดำเนินงานนั้นพบว่าบริษัทในอุตสาหกรรมเซรามิก มีรายได้รวมเกิดจากรายได้จากการขายเป็นหลักและมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นทุกปีตั้งแต่ปี พ.ศ. 2538 – 2542 โดยมีแนวโน้มเฉลี่ยเพิ่มขึ้น เท่ากับร้อยละ 26.26 ทางด้านรายได้อื่นๆ พบว่าส่วนใหญ่เป็นรายการกำไรจากอัตราแลกเปลี่ยน ซึ่งมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นปีละร้อยละ 820.95 สำหรับต้นทุนขายนั้นมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเฉลี่ย เท่ากับร้อยละ 26.88 ส่วนค่าใช้จ่ายบริหาร พบว่ามีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเฉลี่ย เท่ากับร้อยละ 21.35 สำหรับค่าใช้จ่ายอื่นที่เกิดขึ้นในช่วงปี พ.ศ. 2540 – 2542 ส่วนใหญ่เป็นรายการขาดทุนจากอัตราแลกเปลี่ยน โดยเฉพาะในปี พ.ศ.2540 ค่าใช้จ่ายอื่นเกิดขึ้นจากรายการขาดทุนจากอัตราแลกเปลี่ยนของบริษัท ไทยเซรามิกจำกัด ทั้งนี้เนื่องจากการที่บริษัทมีการก่อหนี้สินในรูปของเงินตราต่างประเทศ ทำให้ได้รับผลกระทบจากการลดค่าเงินบาทในปี พ.ศ. 2540 จึงทำให้มีรายการขาดทุนจากอัตราแลกเปลี่ยนเป็นจำนวนมาก ส่วนทางด้านดอกเบี้ยจ่ายเห็นได้ว่ามีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเฉลี่ย เท่ากับร้อยละ 26.97 โดยพบว่าในปี พ.ศ. 2540 แนวโน้มของดอกเบี้ยจ่ายเพิ่มขึ้นสูงสุดเท่ากับร้อยละ 117.47 ทั้งนี้เนื่องจากอุตสาหกรรมเลือกจัดหาเงินทุนด้วยการก่อหนี้เป็นส่วนใหญ่จึงทำให้ต้องรับภาระดอกเบี้ยจ่ายที่เพิ่มขึ้นและอีกส่วนหนึ่งก็เป็นไปตามสภาวะเศรษฐกิจในขณะนั้นจึงทำให้ดอกเบี้ยเพิ่มขึ้น เมื่อพิจารณากำไร(ขาดทุน)สุทธิ พบว่าเฉลี่ย 5 ปี อุตสาหกรรมเซรามิกเกิดผลขาดทุนสุทธิเท่ากับร้อยละ 27.84 ทั้งนี้เนื่องจากอุตสาหกรรมมีต้นทุนขาย ค่าใช้จ่ายบริหารและดอกเบี้ยจ่ายที่เพิ่มขึ้นมาก

5.1.2 ผลการศึกษาการเปรียบเทียบตามแนวคิด

โครงสร้างการลงทุนในสินทรัพย์รวมของอุตสาหกรรมในช่วงที่ทำการศึกษาพบว่ามีการลงทุนในสินทรัพย์ถาวรมากที่สุดเฉลี่ย เท่ากับร้อยละ 67.16 รองลงมา คือการลงทุนในสินทรัพย์หมุนเวียนเฉลี่ย เท่ากับร้อยละ 27.22 โดยส่วนประกอบของสินทรัพย์หมุนเวียนส่วนใหญ่ที่อุตสาหกรรมลงทุน คือรายการลูกหนี้การค้า รองลงมา คือรายการสินค้าคงเหลือ ดังนั้นความเสี่ยงในการขาดสภาพคล่องของอุตสาหกรรมจะมีอย่างน้อยเพียงไรจึงขึ้นอยู่กับการบริหารลูกหนี้การค้าและสินค้าคงเหลือเป็นสำคัญ ส่วนโครงสร้างทางการเงินและโครงสร้างเงินทุนของอุตสาหกรรม

เซรามิก ในช่วงที่ทำการศึกษาค้นคว้ามีการใช้เงินทุนจากหนี้สินเป็นหลักและโครงสร้างการเงินนั้นเป็นการก่อหนี้สินหมุนเวียนมากกว่าหนี้สินระยะยาว โดยมีสัดส่วนเฉลี่ยเท่ากับร้อยละ 61.42 และ 56.24 ตามลำดับ ด้านหนี้สินหมุนเวียนพบว่าบริษัท เซอร์เกิลเซรามิก จำกัดมีการก่อหนี้สินหมุนเวียนมากที่สุดทั้งนี้เนื่องจากบริษัทเลือกจัดหาแหล่งเงินทุนด้วยการก่อหนี้สินหมุนเวียนเพียงอย่างเดียว ส่วนหนี้สินระยะยาวพบว่าบริษัท ลำปางศิลาปนคร จำกัดมีการก่อหนี้สินระยะยาวมากที่สุด สำหรับโครงสร้างเงินทุน พบว่าเงินทุนส่วนใหญ่มาจากแหล่งเงินกู้ภายนอกมากกว่าแหล่งภายในที่เป็นส่วนของผู้ถือหุ้น โดยมีการกู้ยืม ถึงร้อยละ 117.65 ในขณะที่ส่วนของผู้ถือหุ้น คิดลบร้อยละ 17.65 ทั้งนี้เนื่องจากส่วนของผู้ถือหุ้นในแต่ละปีเกิดผลขาดทุนสะสมเกินทุนจึงทำให้ไม่มีแหล่งเงินทุนภายในเข้ามาสนับสนุนได้อย่างเพียงพอ และเป็นเหตุทำให้มีการจัดหาเงินทุนจากแหล่งภายนอกด้วยการก่อหนี้เพิ่มขึ้นด้วย ส่งผลให้อุตสาหกรรมเกิดความเสี่ยงในการชำระหนี้และดอกเบี้ย เพราะวิธีการก่อหนี้ทำให้เกิดต้นทุนในการดำเนินงานที่สูง นอกจากนี้จากการที่แต่ละปีพบว่าอุตสาหกรรมมีรายได้จากการขายเพิ่มขึ้นแต่ต้นทุนขายก็เพิ่มขึ้นเช่นกันและยังไม่สามารถรักษาระดับของสัดส่วนต้นทุนขายได้ทำให้ผลตอบแทนจากการดำเนินงานหรือกำไรขั้นต้นที่ได้ยังไม่เพียงพอต่อการจัดสรรชำระค่าใช้จ่ายต่างๆ โดยกำไรขั้นต้นมีสัดส่วนเฉลี่ย เท่ากับร้อยละ 29.55 ส่วนประสิทธิภาพในการบริหารค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน และดอกเบี้ยจ่ายยังไม่ดีพอ ซึ่งมีสัดส่วนเฉลี่ย เท่ากับร้อยละ 24.25 และ 7.55 ส่งผลให้ค่าใช้จ่ายต่างๆ เมื่อรวมกันแล้วมีสัดส่วนที่สูงกว่ากำไรขั้นต้นที่ได้จึงส่งผลทำให้การดำเนินงานโดยเฉลี่ย 5 ปีแล้วอุตสาหกรรมเกิดผลขาดทุนสุทธิ ร้อยละ 5.53

5.1.3 ผลการศึกษาการวิเคราะห์อัตราส่วนทางการเงิน

-วิเคราะห์อัตราส่วนคล่อง

อุตสาหกรรมเซรามิกมีอัตราส่วนทุนหมุนเวียนเฉลี่ย เท่ากับ 0.44 เท่า โดยพบว่าส่วนใหญ่แต่ละบริษัทมีอัตราส่วนทุนหมุนเวียนลดลง อันเนื่องมาจากมีหนี้สินหมุนเวียนสูงกว่าสินทรัพย์หมุนเวียนมาก อีกทั้งอุตสาหกรรมยังเลือกจัดหาแหล่งเงินทุนโดยการก่อหนี้สินหมุนเวียนมากกว่าหนี้สินระยะยาว จึงทำให้อุตสาหกรรมนี้มีความเสี่ยงในการขาดสภาพคล่องสูง ส่วนเมื่อทำการพิจารณาอัตราส่วนทุนหมุนเวียนเร็ว โดยการตัดส่วนของสินค้าคงเหลือออกแล้วพบว่าทำให้อัตราส่วนทุนหมุนเวียนเร็วเฉลี่ย เท่ากับ 0.29 เท่า หรือคิดเป็นร้อยละ 34.09 ของอัตราส่วนเงินทุนหมุนเวียน แสดงให้เห็นว่าปริมาณสินค้าคงเหลือยังไม่ใช้องค์ประกอบหลักของสินทรัพย์หมุนเวียนในอุตสาหกรรมเซรามิก

-วิเคราะห์สภาพเสี่ยง

เงินทุนที่นำมาใช้ในการดำเนินงานและลงทุนในสินทรัพย์มาจากการก่อหนี้มากกว่าส่วนของผู้ถือหุ้น ซึ่งอัตราส่วนหนี้สินต่อส่วนของผู้ถือหุ้นเฉลี่ย คิดลบเท่ากับ 6.66 เท่า โดยแต่ละปีส่วนของผู้ถือหุ้นมีแนวโน้มลดลง เนื่องจากการดำเนินงานเกิดการขาดทุนสุทธิเกือบทุกปี ทำให้เกิดผลขาดทุนสะสมเกินทุนเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ และเป็นเหตุทำให้อุตสาหกรรมมีการจัดหาเงินทุนด้วยการก่อหนี้เพิ่มขึ้น ส่งผลทำให้อุตสาหกรรมมีความเสี่ยงในการชำระหนี้และดอกเบี้ย เพราะวิธีการก่อหนี้ทำให้เกิดต้นทุนในการดำเนินงานที่สูง อีกทั้งส่งผลทำให้ความสามารถในการดอกเบี้ยลดลงด้วย โดยมีอัตราส่วนเฉลี่ย เท่ากับ 0.31 เท่า ส่วนการจัดโครงสร้างสินทรัพย์หมุนเวียน พบว่าอุตสาหกรรมจัดหาเงินทุนมาลงทุนในสินทรัพย์จากการกู้ยืมภายนอกเป็นหลัก โดยเห็นได้จากอัตราส่วนหนี้สินต่อสินทรัพย์รวมเฉลี่ย เท่ากับ 1.18 เท่า ทำให้อุตสาหกรรมมีความเสี่ยงในการชำระหนี้ในอนาคตสูง และข้อมแสดงว่าเจ้าหนี้มีความเสี่ยงสูงในการได้รับชำระหนี้หรือเจ้าหนี้มีหลักประกันที่ลดลง

-วิเคราะห์สมรรถภาพในการดำเนินงาน

การบริหารด้านลูกหนี้เห็นได้ว่าจากระยะเวลาถัวเฉลี่ยในการเก็บหนี้เฉลี่ยเท่ากับ 43 วัน โดยเห็นได้ว่าตั้งแต่ปี พ.ศ. 2538 – 2542ระยะเวลาถัวเฉลี่ยในการเก็บลูกหนี้ลดลง ดังนั้นแสดงว่าการบริหารด้านลูกหนี้ของดีขึ้น ส่วนทางด้านการบริหารสินค้าคงเหลือมีระยะเวลาถัวเฉลี่ยในการเก็บสินค้าคงเหลือเฉลี่ย เท่ากับ 43 วัน โดยแต่ละปียังมีการใช้ระยะเวลาในการเก็บสินค้าคงเหลือที่เพิ่มลดสลับกันไป แสดงว่าประสิทธิภาพในการบริหารสินค้าคงเหลือยังไม่ดีพอ สำหรับการพิจารณาการใช้สินทรัพย์ที่มีอยู่โดยการใช้อัตราการหมุนเวียนของสินทรัพย์รวมเห็นได้ว่ามีอัตราเฉลี่ยเท่ากับ 1.01 เท่า แสดงว่าอุตสาหกรรมใช้ประโยชน์จากสินทรัพย์รวมที่มีอยู่เพื่อให้เกิดยอดขายได้อย่างมีประสิทธิภาพ

-วิเคราะห์สมรรถภาพในการหากำไร

พบว่า การดำเนินงานของอุตสาหกรรมเซรามิกเฉลี่ย 5 ปี เกิดผลขาดทุนสุทธิ ส่งผลทำให้ยอดขายที่ได้ไม่สามารถก่อให้เกิดผลตอบแทนขึ้นได้ และประสิทธิภาพในการดำเนินงานจากสินทรัพย์ที่ลงทุนยังไม่ดีพอ โดยยังไม่สามารถใช้สินทรัพย์ที่มีอยู่ก่อให้เกิดผลตอบแทนได้ ซึ่งอัตราส่วนผลตอบแทนต่อยอดขายและสินทรัพย์รวมเฉลี่ยขาดทุนเท่ากับร้อยละ 5.53 และ 5.60 ตามลำดับ และในช่วงระยะเวลาที่ทำการศึกษาพบว่าเงินทุนที่เข้าของนำมาลงทุนนั้นยังไม่สามารถรับผลตอบแทน เนื่องจากการดำเนินงานเกิดผลขาดทุนสุทธิเกือบทุกปีและส่งผลให้เกิด

รายการขาดทุนสะสมเกินทุนเพิ่มขึ้นและทำให้ส่วนของผู้ถือหุ้นลดลง โดยมีอัตราผลตอบแทนต่อ ส่วนของผู้ถือหุ้นเฉลี่ย ตีลบเท่ากับร้อยละ 31.74

5.2 ปัญหาในการดำเนินงาน

การวิเคราะห์งบการเงินของบริษัทในอุตสาหกรรมเซรามิกในเขตอำเภอเมือง จังหวัดลำปางในช่วงปี พ.ศ. 2538 - 2542 ทำให้ทราบปัญหาในการดำเนินงานในช่วงระยะเวลาดังกล่าว คืออุตสาหกรรมมีโครงสร้างเงินทุนมาจากแหล่งภายนอกด้วยการก่อหนี้มากกว่าในส่วนของผู้ถือหุ้น ทำให้เกิดความเสี่ยงในการชำระหนี้ในอนาคตสูงและทำให้เจ้าหนี้มีหลักประกันที่ลดลง และการก่อหนี้ยังมาจากหนี้สินหมุนเวียนมากกว่าหนี้สินระยะยาว ทำให้อุตสาหกรรมมีความเสี่ยงในการเกิดปัญหาในการขาดสภาพคล่องและปัญหาในการชำระหนี้ระยะสั้น เพราะจะต้องดำเนินงานเพื่อให้ได้ผลตอบแทนมาชำระหนี้สินระยะสั้นให้ทันระยะเวลาภายใน 1 ปี ส่วนการใช้สินทรัพย์ในการดำเนินงานของอุตสาหกรรม โดยเฉพาะสินทรัพย์ถาวรยังไม่มีประสิทธิภาพ ทั้งนี้เนื่องจากอุตสาหกรรมมีการลงทุนในสินทรัพย์ถาวรในสัดส่วนที่สูงแต่ยังไม่สามารถก่อให้เกิดผลตอบแทนที่เพียงพอขึ้นได้ อีกทั้งต้นทุนขาย ค่าใช้จ่ายบริหารและภาระดอกเบี้ยจ่ายเพิ่มสูงขึ้น ทำให้อุตสาหกรรมมีผลการดำเนินงานที่ขาดทุนสุทธิเกือบทุกปี มีผลทำให้ในแต่ละปีเกิดผลขาดทุนสะสมเกินทุนเพิ่มขึ้นและส่วนของผู้ถือหุ้นลดลงเป็นจำนวนมาก ทำให้อุตสาหกรรมขาดแหล่งเงินทุนภายในเข้ามาสนับสนุนการลงทุนได้อย่างเพียงพอ และเป็นเหตุทำให้ต้องมีการจัดหาเงินทุนจากแหล่งภายนอกด้วยการก่อหนี้เพิ่มขึ้น นอกจากนี้ยังพบว่าอุตสาหกรรมเซรามิกยังประสบปัญหาการขาดแคลนแรงงาน โดยเฉพาะในช่วงฤดูการเพาะปลูกและเก็บเกี่ยวพืชผลการเกษตรรวมถึงช่วงหยุดเทศกาลต่างๆ ทำให้ไม่สามารถผลิตสินค้าได้ทันตามเป้าหมายที่กำหนด อีกทั้งยังขาดแคลนแรงงานที่มีทักษะและความชำนาญทางการปั้นและวาดลวดลายผลิตภัณฑ์ รวมถึงปัญหาทางด้านวัตถุดิบที่มีการปรับราคาเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะวัตถุดิบจำพวกสีและเคมีภัณฑ์ที่จำเป็นต้องนำเข้าจากต่างประเทศมีราคาแพงขึ้นกว่าเดิม

5.3 ข้อค้นพบ

การวิเคราะห์ผลการดำเนินงานของบริษัทในอุตสาหกรรมเซรามิกในเขตอำเภอเมืองจังหวัดลำปาง ระหว่างปี พ.ศ. 2538 - 2542 ทำให้ทราบว่าในช่วงระยะเวลาดังกล่าวผู้บริหารของบริษัทต่างๆเลือกใช้นโยบายการจัดการหาแหล่งเงินทุนด้วยการก่อหนี้ภายนอกเป็นหลักเพื่อที่จะนำมาขยายการลงทุนแข่งขันกับคู่แข่งที่มีจำนวนมาก โดยไม่ได้ตระหนักถึงความเสี่ยงต่อการดำเนินงานในอนาคตหากไม่สามารถดำเนินงานหาผลตอบแทนมาชำระหนี้ได้ทันตามเงื่อนไขที่ได้ตกลงกับเจ้า

หนี้หรือผลการดำเนินงานไม่เป็นไปตามที่ได้คาดหมายไว้เพราะปัจจัยทางด้านสถานะเศรษฐกิจเปลี่ยนแปลงไป อาจมีผลทำให้ผลการดำเนินงานของธุรกิจตกต่ำไม่เป็นไปตามแผนที่ได้กำหนดไว้ อีกทั้งหากผู้บริหารไม่นำข้อมูลในการดำเนินงานในอดีตรวมถึงปัจจัยภายนอกทางด้านสถานะเศรษฐกิจมาร่วมพิจารณาในการวางแผนการดำเนินธุรกิจในอนาคตจะส่งผลให้การบริหารงานงานนั้นผิดพลาดได้ โดยเฉพาะปัจจัยทางด้านสถานะเศรษฐกิจเพราะถือว่าอุตสาหกรรมนี้ยังต้องพึ่งพิงสถานะเศรษฐกิจเป็นสำคัญเนื่องจากผลิตภัณฑ์ประเภทเครื่องโต๊ะอาหารและเครื่องประดับเซรามิกยังเป็นผลิตภัณฑ์ที่ฟุ่มเฟือยจึงขึ้นอยู่กับกำลังซื้อของผู้บริโภคในขณะนั้นเป็นสำคัญ

5.4 ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการวางแผนทางด้านการจัดหาแหล่งเงินทุนที่จะนำมาลงทุนในสินทรัพย์อย่างสอดคล้องและเหมาะสมกันระหว่างระยะเวลาในการชำระหนี้กับระยะเวลาของผลตอบแทนที่จะได้รับจากการลงทุนในสินทรัพย์นั้น
2. ควรมีการควบคุมและปรับปรุงการลงทุนในสินทรัพย์หมุนเวียน เช่นปรับปรุงการบริหารทางด้านลูกหนี้การค้า โดยอาจมีการพิจารณาวงเงินการให้สินเชื่อ ทบทวนอายุลูกหนี้ให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม และลดปริมาณสินค้าคงเหลือลง เพื่อเป็นการเพิ่มสภาพคล่อง
3. ควรลดปริมาณการลงทุนในสินทรัพย์ที่ไม่ก่อประโยชน์หรือเกินความจำเป็นลงและปรับปรุงประสิทธิภาพการใช้สินทรัพย์ที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์สูงสุด
4. ควรมีการควบคุมและลดค่าใช้จ่ายบริหารลง โดยเฉพาะรายการที่สามารถประหยัดได้ เช่นค่าเดินทาง และค่ารับรอง
5. ควรให้ความสำคัญกับการลดต้นทุนการผลิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งวัตถุดิบที่สำคัญ คือดินขาว สีเคลือบ และผลิตภัณฑ์เคมีที่ใช้ในการเคลือบ กล่าวคือควรมีการปรับปรุงคุณภาพวัตถุดิบให้มีมาตรฐานที่แน่นอน รวมทั้งควบคุมคุณภาพในการผลิตแต่ละขั้นตอน เพื่อลดปริมาณของเสียในกระบวนการผลิตลดปริมาณผลิตภัณฑ์ที่ไม่ได้มาตรฐานและเพื่อให้ได้ผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพมาตรฐานเดียวกัน
6. ควรส่งเสริมให้มีการฝึกอบรมฝีมือแรงงานแก่พนักงานให้ได้มาตรฐานยิ่งขึ้นเนื่องจากผลิตภัณฑ์เซรามิกจำเป็นต้องอาศัยฝีมือแรงงานในการปั้นและการวาดลวดลายมากกว่าผลิตภัณฑ์ที่ใช้เครื่องจักรตลอดกระบวนการผลิต ทั้งนี้เพื่อเป็นการลดปริมาณผลิตภัณฑ์ที่ไม่ได้มาตรฐาน อีกทั้งยังเป็นการพัฒนาคุณภาพรูปแบบและลวดลายผลิตภัณฑ์อีกด้วย
7. ควรมีการปรับปรุงและพัฒนาในรูปแบบผลิตภัณฑ์ให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาด โดยเฉพาะการสร้างรูปแบบผลิตภัณฑ์ใหม่ๆออกสู่ตลาดและมีการออกแบบผลิต

ภัณฑ์โดยการสร้างจุดขายที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของแต่ละบริษัทรวมถึงควรมีการประทับตรา
สินค้าบนผลิตภัณฑ์ของตน ทั้งนี้เพื่อเป็นการสร้างความเชื่อถือและเป็นการประชาสัมพันธ์ผลิตภัณฑ์
ของตนแก่กลุ่มลูกค้ารวมถึงยังเป็นการขยายกลุ่มลูกค้าใหม่ในอนาคต อีกทั้งยังเป็นการสร้างความ
แตกต่างจากผลิตภัณฑ์ที่ลอกเลียนแบบอีกด้วย

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Chiang Mai University